

KALABRIJSKI SUMMER EDITION

To leto, od boga poslano, sem si za svojo sanjsko destinacijo drzno, brez zavor izbrala vročo, kdo bi vedel kaj, ampak nekaj zagotovo obetajočo, po mafiji znano calabrio. Mednarodni prostovoljni...igralski...pa ob morju stacioniran kamp....prijetno je dišalo po pustolovščini, katere si ponavadi privoščim poleti, da lahko potem celo leto s fetišistično vnemo vsakemu, ki mi nameni več kot dva pogleda, razlagam in slikam moj utopistični croquis, v svoji glavi pa ga premlevam, idealiziram in sanjarim o nadaljevanjih. Možgane mi omreži kot tančica z luno obsijane pajčevine, ostale misli pa zaduši kot največji vandalski plevel drobno zrnce žita.

Ok, kako se je moja akcija začela? V calabrio sem se cijazila 27 dolgih ur, preživlajoč neprestano metanje s sedeža, ker sem uboga reva imela le ne-sedež-rezervirajoč eurodomino, in posledično stiskajoč se ob stene hodnikov v katerih so name ožemali pot drugi, prav tako z ničemer prizanešeni. Da italjanskega čebljanja v katerega sem bila ovita nisem prav peklensko nič razumela, TUTTO NON KAPITTO, je skoraj samoumevno. Pa saj po 27 urah je minilo...

Ob prihodu v šolo-naš bivalni in delovni prostor, me je pričakal dobrodušni, nadvse simpatičen striček Paquale, ki je »v angleščini dodobra obvladal le besedico ciao«.

Zakadi se mi v naročje kot ptič, me stisne, povsod po malo poslini in izdahne:«Pasquale«. Nisem posebej izgubljala časa, ko ti človek nameni lepo besedo, kako si, pozdravljena in hkrati dobrodošla, se je treba nemudoma odzvati. Veselo sem mu stresla roko in v prepričanju, da mu odgovarjam z dobro pa ti? bleknila:«Pasquale» nazaj. Ne spomnim se kdo je bil v naslednjem trenutku bolj zmeden, Pasquale ali jaz, ampak situacija je bila smešna, »nome?«je še enkrat poiskusal z začudenim pogledom malega medvedka z otroše kahlice. Do konca kempa smo se smejali tej pripetiji....

Življenje tam je bilo pestro, dan na dan smo jedli pašto, tuno in tomato sauce, jaz sem rigala, oni pa so to še naprej kupovali. Ko smo bili bolj divji na vrsto za kuho in pospravljanje smo se držali taktike ekstremov kot pijanec plota;najprej smo dobr posvinjali sebe, strop, tla in druge, potem pa se lotili »afterpucn partija«.

Ena boljših zabav še posebej ob poskočnih Elvis Jacksonih, vam rečem.

Še nečesa sem se mogla navaditi in sicer posebnih calbrijskih dimenzij: časa, ki je vedno zamujal približno dve uri in pa prostora s katerim je prišel pot(švic) v paketu.

Čas dela je bil dogovorjen takole: jutranji del od 9.30-11.00, popoldanski pa od 16.00-19.00h. Zanimivo je bilo, da začeli smo ponavadi takole približno dve ure prepozno, končali pa vedno točno. Narava dela je bila taka, da smo bili razporejeni v tri delovne skupine, ker je bil končni projekt lutkovna predstava, je bila prva skupina primorana roditi malo gledališče, druga skupina je izdelovala lutke in njihove rekvizite, tretja skupina pa smo se poigrali z osvajanjem teksta in igranjem vlog.

Še po dveh tednih, ki so pretekli od konca kampa ne morem verjeti, da so bili »taglavni« tako odprti in optimistični, da so mi zaupali eno glavnih vlog. Izziv: odigrati vlogo v italianščini! Vaje so bile noro zabavne, podili smo se naokoli kot mali tarzani oz. tarzanelli, peli in delali, pa se potili, lomili jezik na italianskih besedah in čakali 2 uri, da smo sploh lahko začeli, saj kot sem že omenila tam si čas res vzame čas in pride vedno z zadnjim vlakom, ki pa ima v italiji vedno zamudo.

Najboljši del tega kampa je bilo druženje oziroma uradni termin mislim, da se glasi »medkulturno učenje«. No, pri nas v kampu je to »medkulturno učenje« temeljilo na osvajanju praktičnih veščin, ki so zvesti služabnik eksistenci, na primer: različnih disciplin riganja, kot so prosti stil, umetno riganje, treseče se in zadržujoče(moj novi nadimek je santa tjaša rutta),pa poiskus ali je sprehajanje skozi mesto s plavutkami na nogah zasmehujoče ali družbeno sprejemljivo, zanimiv pa je bil tudi »simpel« eksperiment ali prazna pivovska steklenica-zataknjena v žleb od spodaj, zdrži v žlebu kadar močno dežuje in ali posledično začne deževnica pljuscati s streh hiš?! No, to bi, seveda izvedeli, če bi močno deževalo ali pa sploh deževalo, tako pa so bile te peroni flaše bolj za pivsko dekoracijo in nadaljno motivacijo, kot za kaj drugega.

Prav po Robinzonso smo spali na dvorišču ali v telovadnici in pošiljali »ceglce« s sadovi »medkulturnega sodelovanja« v steklenicah v temnih nočeh po daljnih oceanih našega planeta v roke neznancev. Pa odnašanje naturalnih bogastev kalabrijskega onkraja domov kot suvenir!!! Palminih cornutov, polkrožnih delov palminega lublja, ki sem ropala na vsakem koraku, v obliki rogov, in vsem z izbuljenimi očmi razlagala, da jih bom v rodni Sloveniji stesala v najbolj unikatno pohištvo tega stoletja. In res, najlepši, najdaljši, najjelenjši in najbolj reprezentančni kornuti so prepotovali vseitalianske železnice v začudenje vseh ostalih sveta željnih doživeti in videti z vsakdanjimi suvenirji božjih podob, v primerjavi s katerimi so moji rogovi izgledali kot kak poganski calabrijski simbol božanstva plodnosti, jaz pa njihov obsedeni častilec ali fetišist.

Divjemu Robinzonovskemu življenju se pridružujejo še rafali norih biitk prav tako multidisciplinarnih: podvodnih, prehrambenih, pohištvenih, smetenih, žgečkalnih, polivalnih, sabljalnih in stiropornih..in beach party-ev, ki so vključevali tuljenje v luno, mijavkanje ob spremstvu kitar, obredno plesanje okoli ognja, ognjemete in po zraku letajoče kamni v vlogi zvezdnih utrinkov. Pa spet kradenje čevljev, bolj z njimi obsedenimi, skrivajoč jih v brezoblični, neprepoznavni kepi združenimi z nekaterimi telesnimi organi, v večnem boju:« kdo je trši?!«

Potegavščina, ki ne sodi v noben kontekst, pa se je dogajala na enega zadnjih dni v mrakobni telovadnici, ko so vsi normalni in pa naš transilvanski vampir že spali, jaz in samooklicani vampir pa sva, ne, ne pila kri, ampak nase »vrgla« belo rjuho, v roko vzela belo prižgano svečo, na cd player navila srh vzbujajočo cerkveno glasbo z vetrom v vlogi pevca in se prepustila strašilnim nagonom najine temne »duh« pojave, medtem ko sva kratila sladke kalabrijske sanje 1001 noči vsaki ubogi speči duši in jih spreminjala v nočne more 1002 pajčevinje noči.

Toda najrevolucionarnejši otročiček tega bagnarskega sna je prav gotovo »kupčke podirajoči« in z drisko polnimi plenicamim, že na svet pridrveli z riganjem in vreščanjem, band: Typical ganja effect! z v dveh življenja posneto ploščo:«Mosquito fighters« in singloma: »Burping circle« in »Diahorrea«. Svoj prvi žarek svetlobe je ugledal na peščeni plaži, v zavetju starega, polomljenega sončnika po obokom kozmosa mežikajočih zvezd štirim nadvse mladim, živahnega in vizionarskega duha polnim in vsak svoje usode iščočim staršem sedečim v zakajenem krogu.

Naš prvi nastop je bil mišljen kot darilo za Alexandro, eno izmed udeleženk kampa, izgledalo pa je vse skupaj bolj kot kakšna cirkuška povorka klovnov in burkežev kot pa koncert, saj smo bili okrancljani kot novoletne smrečice v stilu Village people. V telovadnico je pripujal vsak posebej, eden bolj čuden od drugega, potem pa smo se vsi skupaj zagnali na debelo blazino namenjeno prevalom in ob utrganem poskakovanju in kompozicijsko organiziranem riganju-obvezen in najpomembnejši del pesmi, izvajali pesem »Burping circle«. Za boljši učinek euforije in veselosti ter mladostne usekanosti se nam je na stolu ob blazini pridružila lepa Jelena, ki je vseskozi dopolnjevala riganje z zapeljivim miganjem bokov. Na enem

mestu, v skupini »Tipical ganja effecta« so bila združena vsa nasprotja in kontrasti, prav tako kot so v vsaki mednarodni družini raznoraznih taborov, in naš bend je deloval kot simbol zanje. Bil je vse...predvsem pa ljubezen do vsega drugačnega...in za vsakega...zato je bil tako poseben.

Lutkovni nastop je uspel.....

K začinjenosti kampa je dosti prispevala takoimenovana »touching game«, igra posebnih pravil, posebne komunikacije...nič perverznega...nič obscenega..niti seksualnega..ampak z mogočnim učinkom večje povezanosti, zaupanja in ljubezni skupine in posameznikov znotraj nje.

In takrat enkrat se je začela odvijati zgodba v zgodbi, miti in sanje so se združili v eni sami svetli zvezdi, ki je bila čista ljubezen.... Zvezdi, ki je sijala noč in dan na razbeljenem kalabrijskem nebu, ki je plavala v razbrazdanem kalabrijskem morju, se plazila skozi špranje stare šole in napolnjevala zrak, ki smo ga dihali... Zvezda, ki je bila razpeta med svobodo in ujetostjo v nebeški modrini bagnarskega sna...in ki je zasenčila sonce samo, ker je sijala svetleje in močnejše in topleje...

Zvezda, ki je....čarovnija....

Zvezda...ljubezen...

Težko je s togim sistemom besed opisati v kakšne razsežnosti je zaplavala skupina iz Bagnare... lahko le rečem, da se imenujemo Brutiful family in da je naša naslednja skupna postaja koč v Dolomitih na zadnjo noč tega leta.

Jokali smo...in se imeli radi...

In ko je bilo konec..še ni bilo konec...

Ta člančič, sestavek posvečam vsem mojim ljubeznim: Cristhianu, Leonardu, Rubenu, Rafaelu, Lindi, Luci, Doroti, Lauri, Marini, Natashi, Jeleni, Alexandri

In vsem, ki so mi prav tako dragi in so bili sodelavci od zunaj: Valentini, Alessandru, Coci-ju, Marileni, Enzu.....

Tjaša Ferme, 19 let